

Byla jedna holčička jménem Ruby

Do Cedrové ulice zavítal chladný říjnový den. Na vysoké stoličce před velkým panoramatickým oknem stála dvouletá holčička a sledovala, jak listy padají ze stromů, zkoumala, jakou při vířivém pohybu opisují ve vzduchu dráhu. Provázela je pohledem, dokud ji nezaujal jediný žlutý list ve tvaru ruky. Dívala se, jak se snáší na dvorek a pak plachtí nahoru přes plot a na ulici. Sledovala, jak tančí nahoru a dolů ve větru, a potom sebou pleskl na přední sklo projíždějícího nákladáku.

Nákladák zastavil před šedým domkem pobitým prkny, který patřil panu Pinkertonovi. Řidič vystoupil, po příjezdové cestě došel ke dveřím a zaklepal na ně. Pan Pinkerton vyšel na dvorek a řidič vytáhl mapu – muži se pustili do hovoru.

Přesně minutu nato do ulice zabočila elegantní žena s velkým zeleným piknikovým košem. Krátce pohlédla směrem k domu a nepatrně kývla na řidiče, potom si vyzula boty na podpatku, zvedla je ze země a hbitě přelezla plot. Pan Pinkerton zaujatě studoval mapu a ničeho si nevšiml, zato holčička viděla všechno. Po pětáctýřiceti vteřinách se žena znovu ob-

jevila: Nesla stejný koš, ale zdál se daleko těžší než předtím a jeho obsah se podle všeho hýbal.

Holčička se pokusila upoutat pozornost rodičů, ale protože její vyjadřovací schopnosti byly pořád ještě omezené, nerozuměli jí. Sledovala, jak si žena zase nazula černé boty, došla k zadní části nákladáku a zmizela z dohledu. Pan Pinkerton dál klábosil s řidičem. Holčička poskakovala na stoličce a ukazovala na okno. Její rodiče, kteří vyrozuměli, že asi dychtí po procházce, si šli obléknout kabáty.

Holčička namalovala křídou na tabuli nákladák.

Její otec se usmál a pohládl ji po hlavě.

Řidič mezitím složil mapu, poděkoval panu Pinkertonovi a vrátil se do auta – když odjížděl, ještě na něj zamával. Žlutý list ve tvaru ruky slétl na zem. Žena, teď už bez piknikového koše, pokračovala v cestě. Na levé tváři měla čerstvý rudý škrábanec.

Holčička sestavila z hracích kostek s písmeny poznávací značku nákladáku.

Její matka kostky uklidila a oblékla jí červeného pleteného kulicha a palčáky stejné barvy.

Rodina vyšla z domu a vycházkovým krokem zamířila dolů Cedrovou ulicí. Když došli k šedému domku pobitému prkny, holčička zastavila, aby zvedla ze země žlutý list, a pod ním našla malý kovový odznak s vyraženým obrázkem. Co to bylo?

Klidem Cedrové ulice znenadání otřásl výkřik. Výkřik, který projel jako nůž srdcem holčičky. Sevřela odznáček pevně v ruce a cítila, jak se jí do dlaně zaryl špendlík. Na ulici se vyhrnuli sousedé a objevili pana Pinkertona zhrouceného žalem. Přes nejudsilovnější snahu Twinfordského vyšetřovacího oddělení – hledání pokračovalo šestnáct týdnů – se výstavní pekinéz pana Pinkertona nenašel.

Právě toho říjnového dne si holčička předsevzala, že se zbaví batolecí chůze a opráší svoje jazykové dovednosti. A co víc, onoho dne se rozhodla, že se stane detektivem.

Ta holčička byla Ruby Redfortová.

Obyčejné dítě

Když bylo Ruby Redfortové sedm, vyhrála Juniorskou soutěž v luštění šifer – vyřešila slavný Eisenhauserův rébus za pouhých sedmnáct dní a čtyřicet sedm minut. Další rok se zúčastnila Juniorské soutěže ve vytváření šifer a ohromila porotce, když zjistili, že její šifru nedokážou rozluštit. Nakonec ji poslali profesorům z Harvardu, kterým se ji podařilo vyřešit o dva týdny později. Okamžitě Ruby nabídli na další semestr místo, ale ona odmítla. Neměla zájem, aby se z ní stal, jak to sama nazvala, *nějakej bláznivej vědátor*.